

ΡΟΜΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον δευατον μετρούνης χρόνον
'οτην γην εδρευομεν των Παρθενωνων.

'Εντακοσα τεσσαρα και χιλια,
που θα 'βρουν λαγοι με πετραχλια.

Των ορων μας μεταβολη, ενδιαφεροσθα πολυ.

Γραμματα και συνδρομαι—απ' ευθειας προς εμε
Συνδρομη για κάθε χρόνο—οκτω φραγκα ει ναι μονο.
Για τα ξενα ομως μερη—δεκα φραγκα και' στο χερι.

Εις γωδιν φερομεν παντος ευμοσου τσελεπι
οτι παλοουμεν σωματα «Ρωμπου» ανελλιπη
με την αναλογον τιμην κι' οπισος απ' εω θελει
δεν θα πληρωνη δι' αυτα ταχυδρομειων τελν.

Εικοστη του Μαρτιου κι' εδδωμ
κι' αντιχουιν απο βροντους οι δρομοι.

'Οκτακοσα τριαντα κι' εννια,
Παρχαλιας και της σουβλας αρνια.

Τροπαρια πολιτικα και κωπως πανηγυρικα.

Παρά τας πύλας της Βουλής
ο Θεοτόκης ο πολυς
επιχαριτωσ επιστασ
προς κάρας ελεγε πιστασ:
δευτε και νυν υπάγωμεν
το Πάσχα να συμπάγωμεν,
δευτε και νυν απλώσωμεν ανέτως την αρίδα,
και γάρ συνεδοξάσκαμεν κι' εφέτος την πατρίδα.

Παρά τας πύλας της Βουλής
ιστάμενος κι' ο Φασουλής
πολλους κρηνας εβλεπε να χάσκουν, να χαζεύουν,
και σημειώσεως βουλευτων και όπως να μαζεύουν.

Οιμ' ή πατρις ανέκραζε με κοπετόν μεγαλίν
πρός την Βουλήν την λάλον:
Που σου το κάλλος, κόρη;
που σου κι' οι βουληφόροι;
που κεφαλών τρυπηματα;
που και παροξισμοί;

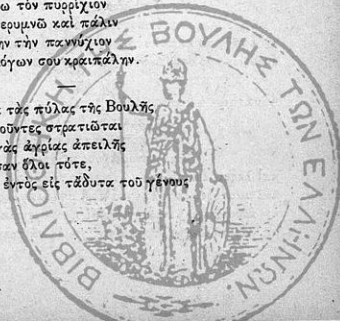
που τα ραβδοκοπήματα;
που κι' οι κωδωνισμοί;

Οιμοι! το πέν εσίγησε κι' ερημος τωρα μένει!...
οιμοι, Βουλή μου, προσαιώ,
μήτε Καλούτσης είν' εδω,
μήτε και Πολυγένης!

Οιμοι! τας εδρας τας σεμανάς
ανδρών Βουλγαροκτόνων
τας βλεπω σήμερον γυμνάς
και τας φιλω με πόνον.

Χορεύω τον πυρρίχιον
κι' υπερμινώ και πάλιν
εκέινην την πανύχιον
των λόγων σου κρασίπαλιν.

Παρά τας πύλας της Βουλής
φρουρούντες στρατιώται
κραυγάζα άγριας άπειλής
ήκουσαν ελοι τότε,
και προχωρήσαντες έντος εις ταδυτα του γένους

είδαν Λαχνοδράκοντας και Παρκαοιμαμένους
 με ράβδους ύψωμένες
 και μ' ὕψεις εξημένους,
 κι' ἀνεκράζε με τούς φρουρούς κι' ὁ Κεντηρίου χείρων:
 ἐνδύξω νῦν δεδύξασται τὸ κράτος τῶν πατέρων.

Πάλιν ἐβόησαν στρατοὶ
 κι' ἠλάλαξαν ραβδόχοι,
 κι' ἐμπάλωναν σταυραστοὶ
 τὸ τρύπιον τῶν τακροῦχι,
 κι' ἀνίσταντο κι' ἐξίσταντο βωῶντες σὰν τρελλοὶ:
 ἐνδύξω νῦν δεδύξασται τὸ κράτος σου, Βουλῆ.

Οἴμοι και τρις ἀλλοίμονον ὁ Κόντες ἀνεκράζει,
 τὸ στήθος μου σαράζει,
 ὅταν ἀλγῶν ἐθυμῆθῃ πῶς μούδειε τὸ κόμμα μου
 σκληρότητα πολλήν,
 πῶς ἔδωκε 'στὸ βρώμα μου
 πικρὴν και γολήν,
 και 'στὰς στιγμὰς τῆς δίψης μου πῶς ἐποτίσθη ἔξω,
 πλὴν σήμερον δεδύξασμαι περιφάνως κι' ἐνδύξω.

Τί τῖγος τὸ Βασιλεῖον διέτρεξε και πάλιν,
 ὅταν 'στὴν χάδραν τῆς Βουλῆς
 τῆς Θεμίδου ὁ Νικολῆς
 ἤρισε με τὴν Πάλλιν,
 κι' ἀπέδειξε πασιφανῶς ἐκάστῳ τραγογένη
 πῶς πρῶτος και καλλίτερος ἀπὸ τῆς κάλπικης βγαίνει,
 κι' ὅταν δὲν ἔχη πάτερο, κι' ὅταν βασιτὴ σκινιδί...
 ἐνδύξω γὰρ δεδύξασται τὸ κράτος τοῦ Λεβίδη.

'Ανὰ τὰς ἐδορας τὰς κενὰς
 τοῦ κι' ὁ πατὴρ ὁ Κορδονῆς;
 Ποῖον πικρὸν ποτήριον ὁ ραβδινὸς ἐν ἀλλεῖ
 ἐρρόφησε μέχρι τραγῆς,
 ὅταν λαλῶν ὁ Στρατηγὸς
 τὸν Θεωδωρῆν ἀρχηγὸν τῆς μεζίζου ἐκάλει.

Κι' ὁ Θεωδωρῆς ἐξέλαθεν ὡς εἰρηνεῖν τοῦτο
 κι' ἐπόνει κι' ἐπυροῦτο,
 κι' ἐβόα πρὸς τὸν Στρατηγὸν μετὰ θυμοῦ και λύπης:
 φεῖ! Στρατηγέ, πῶς σήμερον σκληρῶς μ' ἐγκαταλείπεις;
 Δὲν ἐθυμῆσαι κἄν και σὺ πῶς με τὸν Θεωδωρῆν
 τῶν καθεστῶτων τοὺς θεσμούς τοὺς ἐμῆς νεράκι;

Βουλῆς τὸ καταπέτασμα σὲ δύο διεσχίσθη
 ὅπταν με τοῦ Στρατηγῶς τοὺς λόγους ἐσυγχύσθη
 ὁ γέρος τῆς σκινιδας,
 κι' ἐπαλλοῦν στήθη βουλευτῶν
 ὅταν ἐθυμῆσε μ' αὐτὸν
 κι' ὁ νέος Λεωνίδας,
 κι' ἐπῆρε τὸ καπέλου του κι' ἔβησε θυμωμένος ...
 ἐνδύξω γὰρ δεδύξασται τῶν μαχητῶν τὸ μένος.

Φρούαττων ὁ κυριαρχὸς με βραβεύων κράτους
 ἐκύτταξε τοὺς βουλευτὰς
 ραβδοκοποῦντας μαχητὰς
 και μονομάχους πρῶτους,
 και λέξει ἐνωτίετο ρητορικῆς τραχειῆς
 και μάρτυρες ἐπέτλεινον περὶ μονομαχίας,
 κι' ἀρειμακίον γενεῆς τροπαιοφόρος θρέμματα
 με γδούπους τὸν ἐτρόμαξαν, χωρὶς γὰρ τρέχον αἵματα,

και ἐκπλωμένους ἔβλεπε μέσα 'στὴν προκινάδα
 πῶς 'τέλειωναν τὰ φρονικά με μὲ μακρονάδα,
 κι' ἐσπίρτα σύμπας ὁ λαὸς τῆς γῆς τῶν κεχνητίων,
 ἐνδύξω γὰρ δεδύξασται τὸ κράτος τῶν γεννητίων.

'Εθρῆν' ἡ σύγχρονος 'Ελλάς
 πολλῶν παθούσας κεραλάς,
 κρῆνι δ' ἠνεώγησαν, και με πηλῆας βραθείας
 ἐνεκρανίσθησαν πολλοὶς
 και 'στὰς αἰθούσας τῆς Βουλῆς,
 και 'στὰς μεγάλας ἀγυῖας τῆς πόλεως τῆς θείας.

'Εθρῆν' ἡ σύγχρονος 'Ελλάς ἡ τῶν ἀρειμακίον,
 πλὴν πάτες ἀνεμῆλοντες και κἄν νικητήριον
 τὸν τόπον ἐχαίρετσαν τῶν ἀνοικτῶν κρῆνιων,
 ὅς μεθερηνεφόμενος καλεῖται Βουλευτήριον.
 Κι' ὁ Φισουλῆς προσέτρεξε 'στοὺς φέροντας τὰ πρῶτα
 με μπόλικα ταῖριάτα.

Τὴν ἀρειμακίον Βουλῆν,
 τὴν ἀμωμον ἀμαρτωλήν,
 τὴν ἐν πολλὰς και σήμερον πεσοῦσαν ἀμαρτίαις
 και τῶσαις ἀπαρτίαις,
 δεῦτε κλειστὴν ἐρημητικῶς οἱ πάντες προσκυνήσωμεν
 κι' ἐμφορῶς ἀνονήσωμεν,
 κι' ἐθυμῆθωμεν κέρκακας και κούκος κι' ἀηδόνας...
 ἐνδύξω γὰρ δεδύξασται και νῦν και 'στοὺς αἰῶνας.

Χαῖρε, παντάνασσα Βουλῆ,
 πλοῦτε τοῦ κράτους και στολή,
 και γλώσσας πατριωτικῆς
 ἀκτινοβόλον ράδιον,
 και ποδαρῆας πατριχῆς
 πανεύσωμον ὀσφραδίον.

"Ὅταν ὁ Κόντες εὐτραφῆς
 ἐκάτ' εἰς γεύματα τρυφῆς
 και φίλους τοῦ Ζακίτη,
 τότε κι' ὁ γέρος κτηφῆς
 ἐκράζε μένος: αἰμῆ!

Κρῆμα, ποῦ πάλιν ἠλιεῖα ἡ ἀκούσω νικητήρια,
 κρῆμα, ποῦ προσεφώνησα δύο συλλαθητήρια,
 κρῆμα, ποῦ κρίσεις ἠλιεῖας και δράσεις σκινιδίτιδας,
 κι' ἐβγῆκα 'στὸ μπακλόνη μου με τὰς ἀμυδαλιτίδας!
 Νῦς ζουερά κι' ἀσέλλνος 'στὰς ἐδορας τῆς Κορδόνικας,
 ὁ Κόντες γὰρ δεδύξασται και νῦν και 'στοὺς αἰῶνας.

'Ὅπταν ὁ Θεόδωρος με πυρετὸν οἰκούρει
 κι' ἀπὸ μακρὰν τὸ Σύνταγμα και τοὺς θεσμούς ἐρρούρει,
 τότε κι' ὁ καγκελῆριος ὁ τῆς Πρωθυπουργείας
 χαῖρε, τοῦ 'φωναῖζε, Ραββί τῆς κωλυσιεργίας,
 και πάντες ὕμνον τὸν Ραββί, τὸν κι' ἀοράτως φθάνοντα,
 και τὰς μεθόδους τοῦ κρυφτοῦ 'στὸν Κωνσταντῆ μακθάνοντα.

Τὸν Καραπάνον τὸν μακρὸν, τὸν ἐν πολλοῖς κοπτόμενον
 'στὴν βράνιν τῶν ἀγίωνων,
 ὁ Θεοτόκης πρὸς πολλοὺς τὸν εἰδεινε κρυπτόμενον
 ὅπως τῶν κίωνων,
 κι' ἔβλεπαν κινουκρονον τὸν ὑψηλὸν τὸν κύριον,
 ἐνδύξω γὰρ δεδύξασται τὸ πρῶτον Μεγαθῆριον.

‘Ο Κόντες κί’ ό Σιμόπουλος μ’ όψεις πολεμικάς
οίχθουν γιá χάρι τής Λαμπρής ύλας έκρηκτικάς.

Θάμβος συνεγχε τήν Βουλήν, κατάπληξις και τρόμος,
κί’ όπόταν τών έκρηκτικών συνεζήτετ’ ό νόμος
έκρήξει έξερράγησαν εις κοχλάζόντων στήθη,
κί’ ό μακκρίτης πόλεμος έξαίφνης άνεστήθη,
και πάντες ένθυμήθησαν τήν νικηφόρον πάλην...
ένδόξως γάρ δεδοξάσεται τό κράτος τής και πάλιν.

‘Ηλάξαζαν τά σύμπαντα, κί’ όταν ό Λαπαθιώτης
άνόλισε τόν πόλεμον αυτόν έμπειρικάς,
τίτ’ έκραξε περιχαρής ό κάθε πατριώτης:
χαρήτε κί’ ένικήθημεν έπιστημονικάς.

Πεσαν μακτίαν μέριμναν δευτε και νύν αφήσωμεν
κί’ εις έπιστήμης πόλεμον και πάλιν έντρονήσωμεν.
‘Ενθυμηθώμεν άστακούς και γήνας και παπάκια
και τεντ’ερέδες τρέχοντας νά ‘βρούνε τά καπάκια,
κί’ όμνήσωμεν τήν ήτταν μας ώς έπιστήμην μόνον,
ένδόξως γάρ δεδοξάσεται με δρόμους Μακρathώνων.

Γεραίρομεν τόν πόλεμον, ποι πάλιν άνορθουται
μ’ έκεινούς τούς άγώνας,
τουτον’οίπαίδες ψάλλετε, λαός ύπερφουότε
και νύν και’ στους αιώνας.

**Νά κί’ έπίνικεια
κί’ άπολυτικά.**

Σήμερον λοιπόν τιμάται με τιμάς παρ’ όλων σας
ό πυρίτιδας άκάπνου μονοπωλίον ποιήσας.
Σήμερον άκούει πάλιν ύμνους νίκης κί’ ώσανά
μοναχός του και μετ’ άλλων
ό πληρώσας τής ‘Αμύνης τά Ταμεια τά κενά
με φωνάς μεστάς μετάλλων.

Σήμερον ύμνεύεται πάλιν ό με νίκας επαλλήλους
προσεκλήσας θευμασμούς,
ό σιτίσας φίλων φίλους,
και του σίτου τούς δασμούς
άποσύρας έν καιρή
σιτοδείας πονηρή.

Σήμερον χρυσούς στεφάνους άποδέγεται παρ’ όλων
ό ποιών στρατόν και στόλον,
ό λαών ειρήν’ ήμιν,
ό πολλών φαγούρας ύσας,
κί’ άμειλίκτης τήν τιμήν
της μεταλλικής αβήσας.

Σήμερον γλυκουμάται
κί’ εις έλγας κλειδί κρημάται

